

אגרת הפורים

גילוי הסוד הפנימי

גילוי הסוד הפנימי

אות השבת הוא גם כן התום בהאופי העצמי שלנו. לא יחשבו מחלליו אשר ממנו יצאו, שיוכלו לחדר את האות הזה מהם, התום הוא גם כן כמעמקי נשמתם. כל הוייתם הפנימית דורשת מהם את ההתגלות של האות. הנשמה המתעלפת, בתוכיותה היא סובלת את מכאוביה, וסוף כל סוף היא תנצח, אחרי סבל מרובה הכל מוכרח לשוב אל מקורו. 'ושמרו בני ישראל את השבת', וכל זמן שאינם שבים אל המקור נגד עצמם הם נלחמים, את עצמם הם מכים ובוזים.

יהיו לנו ימי הפורים הבאים עלינו לטובה, הימים אשר ברצון קבלנו עלינו את זאת התורה, אשר מני אז קבלנוה על ידי 'כפיית הר כניגית'. יהיו לנו אלו הימים בכל תפיסתם הכוללת, ימים אשר האמרה של 'לך כנוס את כל היהודים' צריכה להיות מצלצלת באזנינו בצלצלי שמע, לימים שתפרוץ אצלנו ממחבואה היהודי התודעה הפנימית שלנו, התודעה הכאה מתוך מצפונה של הנשמה החבויה בכל נפש מישראל בקרבה פנימה, החסינה יותר מכל עזותן של ההעזות היותר הצופות, הכאות מתוך הגאווה הנבוכה של הידיעות המטעות שהן מסככות אותנו. נערטל את עצמנו פעם מכל אלה הידיעות אשר גם בהיותנו מדברים על דבר ענייני הכלליים, גם בשעה שאנו אויבים את אויבינו ואנו אוהבים את אוהבינו, גם בשעה שאנו עומדים על ההכרה של איבת העולם אשר לנגדנו מכל ההמנים שבכל הדורות, ובשעה שאנו מתמלאים אהבה לכל המצילים והמגינים שלנו, לכל המרדכיים שבכל הזמנים - גם אז יאפילו עלינו הידיעות המטעות. את האור הבהיר, גם אז אנחנו חושבים בחובנו על דבר נצחונות פעוטים של כתיב כתיב, של מפלגה כלפי מפלגה, גם אז אנו מנוגעים בעקשנות לקחת את הטפל ולזרוק את העיקר, לדבר רק על דבר קנינים פרטיים, מפעלים של זעיר שם וזעיר שם, של צו לצו וקו לקו, ואנו שוכחים את סוד הגבורה והתפארת העליונה המעטרת אותנו, החבויה בתוכיות נשמתנו, התובעת ממנו את עלבונה והמרעושה את כל יסודי עולם כדי להחיש את גאולתנו השלמה, אשר רק על ידה יראו כל אפסי ארץ ישועת אלקינו.

נגלה נא את אגרת הפורים הזאת בכל פלאותיה, העומדת ממעל לכל ידיעותינו הפעוטות ונכריז על כוחו של ישראל המאוחד, המאחד את כל עם ד' לכל פלגיו, שהוא הסוד של היהדות הנצחית שעל ידו נתרומם ונתנשא מעל כל המכשולים אשר בדרך תחינתו הלאומית, 'והיה לד' לשם, זה מקרא מגילה', ונכנס יין יצא סוד.

נכנס יין יצא סוד, ומאוד אנו צריכים בחיינו, שסודות הנעלמים יצאו ויתגלו. על ידי גלויים של הסודות נכיר את עצמנו, נכיר את מה שחבוי בקרבנו, בשעה שאנחנו נבוא לאותה הבחינה של "לכסומי עד דלא ידע" נפטר לפחות לשעה מכל אותן הידיעות המטעות אותנו המוליכות אותנו כשבויים ואין לפדות, כאסירים ואין להתיר, והידיעות המטעות הללו הן מסתירות ממנו את היסוד.

הבלא מפיק הבלא ובסומא מפיק בסומא, מבוסמים אנחנו יותר מדאי מדמיונות חיצוניים ובשביל כך אין אנו מרגישים את האמיתיות הפנימיות שלנו, את סוד האמת.

סבורים אנחנו, שבחכמתנו ובפקחות הפקחים שבנו כאנו עד הלום, להיות לנו על כל פנים יתר וגדר ביהודה, אתחלתא כל שהיא לאתחלתא דאתחלתא לנאולה, ואנו שוכחים, כי לולא יד ד' בעל מלחמות זורע צדקות ומצמיח ישועות לא היו כל מפעלותינו פועלות מאומה, שוכחים אנו, שהיד הסודית הזאת, זאת היא כל המפעל.

שכורים אנחנו מביסומים שיש בהם כדי הטעיה, ובשביל כך אין אנו שמים אל לבנו את חשבוננו של העולם הגדול, של אותו העולם, שאדון-עולם מנהיגו ואנחנו יש לנו עמו ברית כרותה יי באלה ובשבועה, ברית מלח-עולם, השומר על רוח ישראל ונצחו.

ואותות ישנם בינו ובינינו והאותות לא יעברו מאתנו, לא יעברו מפנימיותנו, מעצם הוייתנו, אות ברית קודש אשר בכשרנו אות עולם הוא, וגם ערלי ישראל נקראים מולים, מפני שכוח הברית הרי הוא מונח בעצמיותנו, ובשביל כך לא תועיל כל השתמשות, כל התנכרות, גם אם עד הדיוטה התחתונה ירד היוורד כמורד, לא יוכל להחליף את עורו, את גופו ואת נפשו. ודאי הרבה יסכול, הרבה תלאות ותרפות נראות ישא עד אשר ישוב אל אותה המחנה, מחנה ישראל, אשר עמה הוא קשור כאמת, עד אשר ישוב אל הברית הכרותה ברוח ובכשר, ושכ

ורפא לו.